

„Un Copil ni S-a născut” (1)

Isaia 9.1-7

Stephan Isenberg

© SoundWirds, Online începând de la: 20.11.2018, Actualizat: 20.11.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Isaia 9.1-7

Introducere

O dată pe an milioane de creștini își amintesc de nașterea lui Isus Hristos. În servicii religioase și prelegeri de Crăciun se citează un verset din prorocul Isaia, care a fost scris cu aproximativ 700 de ani înainte de nașterea lui Hristos – călăuzit prin Duhul Sfânt (2 Petru 1.21):

Isaia 9.6: Pentru că un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; și-I vor pune numele: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic, Părinte al eternității, Domn al păcii.

Aproape nimeni nu se întreabă, în ce context stă acest verset. Pe cine are profetul în vedere? Despre cine este vorba, când acolo se spune: „un Copil ni S-a născut”? Ce fel de domnie este aceasta? De ce acest Copil este numit și „Fiu”? Să ne preocupăm mai îndeaproape cu aceste întrebări. Probabil vom fi surprinși, că noi creștinii nu suntem adresații principali ai acestor versete.

Pe cine are profetul în vedere?

Ca să putem răspunde la această întrebare, trebuie să citim contextul:

Isaia 9.1-7: Totuși nu va fi întuneric pentru țara în care era neliniște. După cum în timpurile de altă dată El a adus dispreț peste țara lui Zabulon și țara lui Neftali, tot așa în viitor va face glorioasă calea mării de dincolo de Iordan, Galileea națiunilor. Poporul care umbla în întuneric a văzut o lumină mare; cei care ședea în țara umbrei morții... lumina a strălucit peste ei. Tu ai înmulțit națiunea, i-ai mărit bucuria; se bucură înaintea Ta cu bucuria secerișului, cum se veselesc când împart prada. Pentru că Tu ai sfărâmat jugul poverii lui și toiagul de pe umărul lui, nuiaua asupra lui, ca în ziua Madianului. Pentru că orice încălțăminte a celui care s-a încălțat pentru luptă și veșmântul tăvălit în sânge vor fi de ars, material pentru foc. Pentru că un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; și-I vor pune numele: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic, Părinte al eternității, Domn al păcii. Întinderea domniei Lui și a păcii va fi fără sfârșit, pe tronul lui David și în împărăția Sa, ca s-o întărească și s-o susțină cu judecată și cu dreptate, de acum și pentru totdeauna. Râvna Domnului oștirilor va face aceasta.

În context cu Isaia 9.5 este vorba de „țara lui Zabulon și țara lui Neftali”, două seminții din totalul de douăsprezece seminții ale lui Israel. Aceste două seminții erau în nordul lui Israel, în apropiere de lacul Ghenezaret (lacul Kinnereth). Domnul Isus a fost într-adevăr născut în Betleem, în ținutul de sud, în apropiere de Ierusalim, dar părinții Lui au trebuit să fugă curând împreună cu El în Egipt (Matei 2.13,14). Mai târziu El a crescut în ținutul Zabulon în cetatea Nazaret (Luca 4.16). După apariția lui publică în Nazaret, Isus, după ce s-a încercat să-L arunce de pe munte, S-a dus în Capernaum, o cetate care a fost numită chiar „cetatea Sa”, unde a rămas un timp (Matei 4.12-16; 9.1; Marcu 2.1). Capernaum era situat în nord, în apropiere de lacul Ghenezaret.

Deci Isaia 9.1 are în vedere ținutul din imperiul de nord al Israelului. Acest ținut a fost „acoperit cu dispreț” (Isaia 9.1). Acest ținut a fost primul care a fost cucerit de împăratul Asiriei Tiglat-Pileser în jurul anilor 734-732 înainte de Hristos și pe locuitori i-a dus în captivitate, și ca urmare oameni străini au populat această fâșie de pământ (2 Împărați 15.29). Oamenii rămași au fost umiliți și conduși în întunericul păgân. Aici a înflorit idolatria, și întreg ținutul a fost denumit „Galileea neamurilor”. Capernaum era în timpul acela un oraș comercial și era disprețuit chiar și de galileeni, cu toate că și Nazaret din Galileea era disprețuit de iudei (compară cu Ioan 7.52). În acest ținut a crescut Mântuitorul lumii. El nu a crescut în „cetatea marelui Împărat” (Matei 5.35; Psalmul 48.3)! Acolo, unde întunericul era cel mai mare, a vrut Mântuitorul să aducă lumina Sa. Aici a crescut El, aici El a început slujirea Sa. Mai târziu se spune despre Capernaum: „Și tu, Capernaume, care ai fost înălțat până la cer” (Matei 11.23). Se poate spune cu adevărat împreună cu profetul Isaia: „Poporul care umbla în întuneric a văzut o lumină mare; cei care ședea în țara umbrei morții... lumina a strălucit peste ei” (Isaia 9.2). Deci Lumina nu era steaua deasupra Betleemului, ci Domnul Isus, așa cum El a crescut în țara lui Zabulon și în țara lui Neftali și unde a început lucrarea Sa publică – cu adevărat Capernaum trebuia „înălțat până la cer”, trebuia adus „la glorie” (Isaia 9.1). Evanghelistul Ioan scrie mai târziu: „Și lumina luminează în întuneric și întunericul n-a cuprins-o. ... A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1.5,11). Numai câțiva pescari de pe lacul Ghenezaret au vrut să urmeze lumina.

Însă profetul Isaia trece peste această respingere și continuă în Isaia 9.3: „*Tu ai înmulțit națiunea, i-ai mărit bucuria; se bucură înaintea Ta cu bucuria secerișului, cum se veselesc când împart prada.*” Este important să se înțeleagă acest context. Domnul Isus a luminat ca lumina în întuneric, și urmarea acestui fapt ar fi trebuit să fie, ca *națiunea să fie înmulțită*, da, ca întreaga națiune să se întoarcă din captivitate și îi va aștepta o *plinătate de bucurie*. Într-adevăr unii din israeliți s-au întors deja din captivitate, și în anul 1948 a fost înființat statul Israel, dar Israel este încă departe de o adevărată bucurie în belșug. Însă aceasta este făgăduința pe care Dumnezeu a făcut-o poporului Israel și pe care El nu o va retrage (compară cu Romani 11.29). Poporul Israel va avea parte în viitor de această bucurie mare. Conform cu Isaia 9.4 vor avea parte, cum *jugul robiei* (atunci jugul romanilor) va fi luat de la ei. Ei nu vor mai fi conduși de un *toiag* străin și nu vor mai fi bătuți de *nuiava* conducătorului străin. Israel va avea parte de biruință prin venirea lui Mesia al lor. În afară vor fi un popor slab, o rămășiță nenorocită, ca în zilele lui Ghedeon, când el a bătut pe madianiți numai cu 300 de oameni.

Un gol între versetele 2 și 3

Întrebarea interesantă este de fapt, ce facem cu golul dintre Isaia 9.2 și Isaia 9.3. Isaia 9.2 s-a împlinit în zilele Domnului, despre care relatează și evanghelistul Matei:

- **Matei 4.14-16:** ... *ca să se îplinească* ceea ce s-a spus prin profetul Isaia, care zice: „Țara lui Zabulon și țara lui Neftali, pe calea mării, dincolo de Iordan, Galileea națiunilor: poporul care stătea în întuneric a văzut o lumină mare și celor care stăteau în ținutul și în umbra morții le-a răsărit lumină”.

Deci versetul Isaia 9.3 este încă în viitor. Pentru timpul intermediar Dumnezeu avea un alt plan

și l-a inclus temporal în acesta. Cu toate că lepădarea lui Mesia este descrisă și în profetul Isaia (compară cu Isaia 53) și sunt date indicii cu perspective largi (Isaia 65.1), rămâne totuși în întuneric, ce plan a întocmit Dumnezeu pentru acest gol.

Noi putem astăzi cunoaște această taină! Ea a fost făcută cunoscut prin apostolul Pavel. Epistola către Efeseni ne explică taina, pe care Dumnezeu a pus-o în acest gol. Apostolul numește acest plan „planul veșnic” (Efeseni 3.11) al lui Dumnezeu. El face cunoscut credincioșilor din Efes, că a fost o taină, „care în alte generații n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor” (Efeseni 3.5) – deci nici profetului Isaia – dar care „a fost descoperită acum sfinților Săi apostoli și profeți prin Duhul” (Efeseni 3.5). Această taină era „ascunsă din veacuri în Dumnezeu” (Efeseni 3.9). Dumnezeu a întocmit acest plan în inima Sa înainte de veacurile veșnice și a discutat cu Fiul Său, că odată vor fi oameni care trebuie să vină în apropierea directă a Tatălui; pentru aceasta ei trebuiau să primească viața Fiului Său. În cazul acestui plan este deci vorba de cu totul altceva decât ca popor al Său să locuiască sub un Împărat într-o țară a păcii. Toate acestea le putem citi în Efeseni 1 și 2.

Desfășurarea evenimentelor

În epistola către Romani apostolul ne descrie derularea cum noi ajungem de la Isaia 9.2 la Isaia 9.3-7:

- **Romani 11.25:** Pentru că nu vreau să nu știți, fraților, taina aceasta, ca să nu fiți înțelepți în voi înșivă: pentru că lui Israel i s-a făcut orbire în parte, până va intra plinătatea națiunilor; și astfel tot Israelul va fi mântuit.

Și în Faptele apostolilor 15 găsim același plan de desfășurare:

- **Faptele apostolilor 15.14-17:** Simon a istorisit cum *întâi* Dumnezeu a căutat să ia dintre națiuni un popor pentru Numele Său. ... *După acestea* Mă voi întoarce și voi zidi din nou cortul cel căzut al lui David și voi zidi din nou ruinele lui și-l voi întări.

Când Dumnezeu Se va îndrepta din nou spre Israelul viitorului și fiecare vrăjmaș va fi învins, nici un echipament militar nu va mai fi necesar. Despre acest echipament vorbește „încălțăminte care s-a încălțat pentru luptă” și „veșmântul tăvălit în sânge” din Isaia 9.5. Se va împli ceea ce citim deja în Isaia 2.4: „El va judeca între națiuni și va hotărî între multe popoare. Și își vor bate săbiile în fiare de plug și sulilele lor în cosoare ; nici o națiune nu va ridica sabia împotriva altei națiuni, nici nu vor mai învăța războiul.” Acesta va fi timpul minunat al Împărăției păcii de o mie de ani.

În sfârșit rămășița din Israel va putea rosti cuvintele: „un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; și-l vor pune numele: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic, Părinte al eternității, Domn al păcii” (Isaia 9.6).

În [partea a 2-a](#) vrem să ne preocupăm detaliat cu acest verset.

